

בבית המשפט העליון

עפ"א 40012-05-26

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

המערערת: יש צדק לעם בע"מ

נגד

המשיבים:

1. מדינת ישראל
2. בנימין נתניהו
3. שאול אלוביץ'
4. איריס אלוביץ'
5. ארנון מוזס

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 6.5.2026 בתל"פ 68293-06-21 שניתנה על-ידי כבוד סגנית הנשיא ר' פרידמן-פלדמן והשופטים מ' בר-עם ו-ע' שחם

תאריך הישיבה: ב' סיוון תשפ"ו (18 מאי 2026)

בשם המערערת: עו"ד אביעד ויסולי

בשם המשיבה 1: עו"ד ארז בן ארויה

בשם המשיב 2: עו"ד עמית חדד

פסק-דין

1. בפני ערעור לפי סעיף 70ד(א)(2) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 (להלן: חוק בתי המשפט) על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 6.5.2026 (תל"פ 68293-06-21, סגנית הנשיא ר' פרידמן-פלדמן והשופטים מ' בר-עם ו-ע' שחם). בית המשפט המחוזי דחה את בקשת המערערת ליתן היתר כללי לצילומם של הדיונים בתיק ממסכי ההקרנה הקבועים בחדר צפייה הפתוח לציבור הממוקם בבית המשפט המחוזי (להלן: אולם השידור).

2. מקורו של ההליך שבפני הוא בטענתה של המערערת כי יש לאפשר שידור של הדיונים בהליך הפלילי המתנהל, בין היתר, נגד ראש הממשלה, בנימין נתניהו (ת"פ 67104-01-20). זאת, באמצעות צילום ההקרנה באולם השידור ו"הנגשתה לציבור הרחב", במתכונת של "צילום שניוני".

3. המערערת הגישה את הבקשה מושא הערעור ביום 29.4.2026. בבקשה נטען כי על בית המשפט להבהיר האם צילום שניוני כמתואר נדרש לאישור, וכי ככל שהתשובה חיובית – יש לתתו באופן קבוע. זאת, לצורך מימושו של עקרון פומביות הדיון, שיש לו לפי הנטען חשיבות מיוחדת בשים לב לכך שאחד מהנאשמים בהליך הוא ראש הממשלה.

4. כאמור, בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה. בהחלטה הובהר כי אולם השידור הוא אולם של בית המשפט לכל דבר ועניין, כך שסעיף 70(ב)(1) לחוק בתי המשפט, הקובע כי חל איסור על צילום באולם בית המשפט ועל פרסום תצלום כזה אלא אם ניתנה רשות לכך, חל אף בעניינו. לגוף הדברים, בית המשפט המחוזי ציין כי בקשות קודמות בעניין זה נדחו, וכי ההחלטות שלא לאפשר שידורים מן ההליך יפות אף למקרה זה.

5. הערעור שבפני נסב על החלטה זו. הערעור, הנפרס על-פני 17 עמודים, כולל טענות רבות שיתוארו להלן בתמצית בלבד. בעיקרו של דבר, המערערת טוענת כי עניינה מעלה שאלה חוקתית וציבורית, וזאת בזיקה לפסיקתו של בית משפט זה בדבר מימוש עקרון פומביות הדיון באמצעות שידור. המערערת מטעימה כי ההליך המתנהל בבית המשפט המחוזי, שבו אחד הנאשמים הוא ראש ממשלה מכהן, מעורר עניין רב בציבור וטוענת כי בנסיבות אלה ישנה חשיבות יתרה לשקיפות ולאפשרות להיחשף לדיונים באופן בלתי אמצעי. כן נטען כי דחייתן של בקשות קודמות בנושא לא נומקה במידה מספקת.

6. ביום 17.5.2026 הוגשה תגובה מטעם המדינה הסבורה כי דין הערעור להידחות. לשיטת המדינה, לערכאה הדיונית מסור שיקול דעת רחב בכל הנוגע להתרת צילומים ושידור הדיונים באולם בית המשפט, כך שאין מקום להתערב בהחלטתה. עוד נטען כי הסוגיה שהערעור מעלה כבר נדונה פעמים רבות – לרבות בעקבות בקשות שהגישה המערערת כאן – וקיבלה מענה מספק. בו ביום הוגשה תגובה מטעם ראש הממשלה בנימין נתניהו שבה הוא הודיע כי הוא מסכים לשידור הדיון במתכונת שהתבקשה. יתר המשיבים לא הגישו תגובה מטעמם.

7. הדיון בערעור התקיים בפני ביום 18.5.2026, והתייצבו אליו באי-כוחם של המערערת ושל המדינה. במהלך הדיון חזרו הצדדים על עיקרי הדברים. בא-כוח המערערת הוסיף והצביע על שיקולים מעשיים הנוגעים לכך שהמשפט ממילא זוכה לסיקור תקשורתי נרחב, בין השאר על דרך דיווחים שוטפים מן האולם, ולכן עדיף

שהציבור ייחשף לדברים כהווייתם. מנגד, בא-כוח המדינה התייחס גם להשלכות על עניינם של נאשמים נוספים.

8. לאחר ששקלתי את טענותיהם של הצדדים אני סבורה שדין הערעור להידחות. חרף הנטען לא השתכנעתי כי חל שינוי נסיבות המצדיק לסטות מההחלטות שכבר ניתנו בעניין זה, ואשר זכו לדיון מלא בהרכבים שונים, כמפורט להלן.

9. תחילה יובהר כי בהתאם לחוק בתי המשפט, הסמכות להתיר צילום של דיון בבית המשפט מסורה למותב הדן בתיק. כאמור בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, הדברים אמורים אף ביחס לאולם השידור הנמצא בבית המשפט המחוזי, אשר אין ספק שאף הוא בגדר אולם בית המשפט. הגם שהדיון אינו מתקיים באופן פיזי באולם השידור, ברי כי צילום של מסכי ההקרנה כמוהו כצילום באולם שבו מתקיים הדיון עצמו.

10. נותרה אפוא שאלת שיקול הדעת. אף בהיבט זה לא ראיתי כל עילה להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי, שהיא החלטה הנוגעת לניהול ההליך וככזו מסורה לשיקול דעתה הרחב של הערכאה הדיונית. מבלי לגרוע מחשיבותו העליונה של עקרון פומביות הדיון, המעוגן אף בסעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה, אני סבורה כי מתכונת השידור שהתווה בית המשפט המחוזי משקפת הגשמה ראויה של עקרון יסוד זה. בנסיבות העניין, ההגבלות שהוטלו על נוכחות הקהל באולם שבו מתקיימים הדיונים עצמם הובילה לגיבושו של ההסדר שבמרכזו אולם השידור בבית המשפט, הפתוח לציבור כולו. מהתמונה שהצטיירה בפני עולה כי אכן נעשה בו שימוש, הן על-ידי עיתונאים והן על-ידי אנשים פרטיים. המערערת לא ביססה אפוא פגיעה בפומביות הדיון המחייבת שידור מלא של הדיון דווקא. כמו כן, קיום הדיונים במתכונת זו אינו משנה את נקודת המוצא ביחס להימנעות מצילומים במהלכם של דיוני בית המשפט, ובפרט דיוני הוכחות, באופן שלו השלכות על כלל המשתתפים בהם.

11. אוסיף כי הערעור שבפני דומה בעיקרו לערעור שנדחה בעבר בבית משפט זה, שאף בו טען בא-כוחה של המערערת (ע"פ 2459/21 פורום נאמני ארץ ישראל בליכוד נ' מדינת ישראל (3.5.2021)). השופט י' אלרון כתב באותו עניין כך:

"באשר להחלטה שלא לאפשר את שידור הדיון, הרי שהחלטה זו נדונה מספר פעמים בבית משפט זה – ואיני רואה מקום לסטות מהחלטותיו הקודמות. עצם התקדמות ההליך, והעובדה כי שלב ההוכחות החל, אין בהן

כשלעצמן כדי להטות את הכף לטובת מתן רשות לצילום הדיונים המתנהלים באולם בית המשפט המחוזי (שם), בפסקה 10).

כאז כן עתה. אוסיף ואזכיר כי פסק הדין האמור התבסס בעצמו על פסקי דין קודמים שניתנו באותה סוגיה בבית משפט זה קודם לכן – הן בערעור נוסף מהסוג שבפני (ע"פ 3313/20 בלוח נ' מדינת ישראל (22.5.2020)) והן בעתירה לבית משפט זה בשבתו כבית משפט גבוה לצדק (בג"ץ 3072/20 גרינצייג נ' בית המשפט המחוזי בירושלים (17.5.2020)). המערערת לא הצביעה כלל ועיקר על שינוי נסיבות רלוונטי, ולא כל שכן כזה שיוכל לבסס עילה להתערב בהחלטות שהתקבלו. למותר לציין כי בנסיבות שבהן מוגשות בקשות חוזרות באותו נושא, חובת ההנמקה אינה גוזרת על בית המשפט לפרט פעם אחר פעם נימוקים שכבר ניתנו והובהרו בהחלטות קודמות.

12. לא מצאתי כל ממש אף בטענה שביקשה להתבסס על ההחלטה בבג"ץ 18225-06-25 גילון נ' ממשלת ישראל (1.12.2025) (להלן: עניין גילון) שבה נקבע כך:

"מקום שבו קיים חשש מבוסס לכך שדיון משפטי מסוים עלול להיות מלווה בהפרעות, בהתפרעויות או בהתפרצויות בדרגה שצפויה להקשות באופן ממשי על ניהולו התקין – ניתן וראוי כי בית המשפט ינקוט מבעוד מועד בצעדים להגבלת הנוכחות הפיזית באולם בית המשפט, בנוסף ובמקביל לשידור הדיון במעגל סגור (באולם אחר בבית המשפט) או בשידור חי" (שם, בפסקה 9) (ההדגשות במקור).

ראשית, אף בהליך מושא הערעור הנוכחי עקרון פומביות הדיון ממומש באמצעות שידור – במתכונת של הקרנת התכנים באולם ייעודי בבית המשפט, להבדיל משידור חיצוני. שנית, אין לרתום את העגלה לפני הסוסים. ככל שמתקיים שידור הרי שיש בו לתרום למימוש של עקרון פומביות הדיון על רקע הגבלות על נוכחות הקהל באולם הדיון עצמו. אולם, אין משמעות הדברים שהשידור הוא בגדר הכרח. כל מקרה ונסיבותיו הוא. שלישית, יש להוסיף ולהדגיש כי ההחלטה בעניין גילון ניתנה ממילא בהקשר אחר: שידור דיונים בעלי עניין לציבור המתקיימים בבית המשפט העליון (ראו: הוראות נוהל של נשיא בית המשפט העליון 1-24 "שידור ישיר של דיונים של בית המשפט העליון" (30.6.2024)). מדובר אפוא בהקשר שונה מעיקרו, בין השאר בהתחשב בעובדה שדיונים אלה אינם כוללים שמיעת עדים העלולה להשליך על פרטיותם של צדדים שלישיים. הנדון אם כן אינו דומה לראיה כלל.

13. סוף דבר: הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ט סיוון תשפ"ו (04 יוני 2026).

דפנה ברק-ארז
שופטת

